

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Ellie Darkins

A desszert én vagyok

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Ellie Darkins, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

A ROMANA 674. eredeti címe: *Frozen Heart, Melting Kiss* (Mills & Boon Romance)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 674. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-602-2

• *Kép:* Shutterstock.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Kérem, azért kóstolja meg.

Maya Hartney udvarias mosolyt kényszerített az arcára, miközben Will Thomas bekapta az első falatot. Kezét összekulcsolta a háta mögött, ujjai bizseregtek az izgalomtól.

Több tucat ételt kipróbált a kóstolóra, annak ellenére, hogy kevés ideje volt felkészülni rá. De Will asszisztense, Rachel világossá tette számára, hogy Sir Cuthbert Applebynek egy gálavacsora megrendezésére szóló felkérését egyszerűen nem utasíthatja vissza. Will Appleby jobbkeze volt, ezért rá hárult a kellemetlen feladat, hogy végigkóstolja a tervezett menüsört.

Ezek a kóstolók mindig nagy terhet jelentettek Maya számára, de szükség volt rájuk, és az első pár falat után általában sikerült lazítania. Szerette látni, ha az étele ízlik az embereknek. A legtöbben mosolyogva behunyták a szemüket, hogy teljesen átadják magukat az élvezetnek.

De ma nem ez volt a helyzet. Nem elég, hogy Will Thomas kereken megtagadta az előétel megkóstolását, nagyon úgy tűnt, hogy a második fogást is vissza fogja utasítani.

Elegáns öltönyével és acélszürke szemével első pillantásra igazán szimpatikusnak tűnt, viszont határozottan hiányzott belőle a melegség. A szürke mindenütt jelen volt az irodában: szürkék voltak a falak, szürke volt a szőnyeg, a fotelek, és szürke volt a férfi öltönye és nyakkendője is. Mayának tíz éve nem volt része ilyen fagyos fogadtatásban, s ez az egyhangúság olyan emlékeket ébresztett benne, amiket legszívesebben örökre elfelejtett volna.

Will szürke szeme, fekete, enyhén őszülő haja, átható pillantása kissé nyugtalanító volt, de ugyanakkor izgató is – Mayának komolyan össze kellett szednie magát. A férfi azonban, miután futólag végigmérte Maya alakját, az okostelefonjára összpontosította figyelmét. És Maya óvakodott közelebb lépni.

Elkezdte bemutatni a tervezett előételt: válogatott, enyhén meggrillezett Szent Jakab-kagyló borsmustársalátával és sonkával – olyan szósszal tálalva, melynek megalkotása két napot vett igénybe. Will csak egy kurta pillantást vetett rá, aztán tovább játszadozott az okostelefonjával; valószínűleg éppen e-maileket törölgetett.

Maya elég régóta szervezett üzleti ebédeket és vacsorákat, sok mindent látott már – de az, hogy Will kóstolás helyett a levelezésével foglalkozik, már túl sok volt neki. Itt a hírneve a tét! Mit kezdjen egy ilyen alakkal?

Muszáj elérnie, hogy a férfi megkóstolja a fogást. Csak így juthat ki a zsákutcából. A legfinomabb tanyasi kacsát választotta hozzá, és válogatott zöldségeket a falubeli szomszédjától. A zöld fűszerek a saját cotswoldsi kertjéből származtak, a borból, vörös bogyókból és narancsból álló szósz pedig – a tegnapi esti kóstoló alapján legalábbis – tökéletes volt.

Maya az ételeivel szerette volna meggyőzni az embereket arról, hogy mennyire jó. Mert mi marad neki, ha már erre sem képes?

Előrelépett, megfordította a villáját.

– Ebből mindenképpen ennie kell egy falatot – mondta határozottan, és igyekezett mosolyogni, hogy ne tűnjön fenyegetőnek.

Will felpillantott, és hunyorogva méregette, mintha az ellenfele lenne. Aztán zsebre vágta az okostelefont, és megragadta a villát.

– Úgy látszik, kénytelen vagyok, Miss Hartney!

Vajon téved, vagy tényleg halvány mosoly bujkál a férfi ajka körül? Will a szószba mártotta a falatnyi húsdarabot, és bekapta. Még a szemét is behunyta egy pillanatra, mintha élvezné a rafinált ízhatásokat, melyeknek elérésén Maya annyit fáradozott; aztán rögtön újra kinyitotta, és minden különösebb érzelm nélkül csak ennyit mondott:

– Ehető.

Tessék?! Maya egy pillanatra már azt hitte, sikerült megnyernie, de úgy tűnt, a férfi elhatározta,

hogy nem kedveli a főztjét.

Mayában fellobbant harag. Hogy merészel ez az alak ilyen fitymálóan nyilatkozni valamiről, ami az ő számára a világ minden boldogságát jelenti?

– És a desszert? – kérdezte félig dühösen, félig aggódva, mert már előre rettegett a választól, és szeretett volna mielőbb túl lenni az egészen.

– Bizonyára megvannak a saját elképzelései – felelte Will közömbösen.

– Mit gondol a szederkrémről?

Maya szerette volna végre megmutatni a férfinak, mennyire megsértette a közönyösségével. Will ugyan semmit nem fog észrevenni belőle, de ő legalább megkönnyebbül.

Válasz helyett a férfi mereven bámult rá, amíg Mayát el nem öntötte a forróság, és azon nem kezdett töprengeni, vajon nem a zöld szeme miatt van az egész. A jelek szerint ugyanis az íriszének színe sokkal jobban érdekelte Willt, mint a főztje.

– Úgy tűnik, mindent kézben tart, miss – közölte végül kurtán a férfi.

– Szólítson Mayának – felelte a lány élesen.

– Rendben... Maya.

Will tekintete valamivel barátságosabb lett, de továbbra is távolságtartó maradt. Úgy tűnt, a lelki élete tiltott terület. Valószínűleg méltóságon alulinak tartja, hogy kimutassa az érzelmeit, s ha ez mégis megtörtént, gyorsan ismét elrejtí őket, mintha csak árnyék suhant volna át az arcán.

Most is minden erőfeszítés nélkül visszatalált hivatalos, hűvös hangneméhez:

– Köszönöm a fáradozását, Maya. Hagyja az ajánlatát a titkárnőmnél, majd jelentkezünk.

Maya maga sem tudta, mi gyötri jobban: a haragja, a csalódottsága vagy az elismerés hiánya, amelytől gyerekkora óta szenvedett. Will másodpercek alatt elintézte. Egy szempillantás alatt meg is feledkezett róla, pont úgy, mint a szülei.

Ő a szívét is beleadta a munkájába, de a férfi számára ez csupán számokat jelentett, amelyekhez nem kellett érzelmek. Sem odaadás és szenvedély. Úgy nyújtott kezét neki, hogy közben rá se nézett.

Maya ezek után elhagyta a helyiséget. Hogy levezesse a feszültséget, válogatás nélkül bedobálta az evőeszközöket a hordozóba, majd a kóstolóra szánt – szinte figyelemre sem méltatott – ételekkel teli tárolókat is belerakosgatta, bár ezeket valamivel óvatosabban.

Nehezen tudta megemészteni ezt az övön aluli ütést. Ha legalább a férfi megkóstolt volna bármit is, és aztán nem lett volna elégedett az ízekkel! De nem – elég volt egyetlen pillantást vetnie az árlistára, és már el is múlt az érdeklődése.

Nem is az volt a legrosszabb, hogy a férfit nem különösebben érdekelte az étel. Mayát inkább az zaklatta fel, hogy Will nem volt hajlandó örülni valami szépnek. Valaminek, amit egy másik ember sok fáradság árán elkészített. A három fogás közül nagy vonakodva egyet kóstolt meg, de azt is hogyan? Mayának valósággal a szájába kellett erőltetnie a villát.

Még ha meg is kapja a megbízást, Will Thomast, amennyire csak lehetséges, elkerüli majd. Kész időpocsékolás lenne egy újabb találkozás. S ő nem állt rá készen.

Will ezerszer kérte, hogy Rachel vegye át tőle ezt az újabb találkozókat Mayával, de a nő határozottan megtagadta, és felhívta a figyelmét, hogy nem veszélytelen figyelmen kívül hagyni Sir Cuthbert Appleby kívánságait.

Will végül engedett neki, és az egész napját azzal töltötte, hogy bejárta Cotswolds falvait, hogy felkeressen valakit, akit nem akart látni, és kérjen tőle valamit, amihez egyáltalán nem fűlött a foga.

Most ott állt Maya háza előtt, és várta, hogy kinyíljon az ajtó. Az épület meglehetősen színes volt, épp mint a tulajdonosa. Különböző színű rózsák kúsztak fel a régi kőfalakon, keretezték az ajtót és fedték be a szalmatetőt. Még az ablakokban lévő ládák is roskadoztak a színes virágoktól.

Amikor két nappal korábban elbúcsúzott Mayától, esze ágában sem volt újra találkozni vele. Valamiért irritálta a lány – ő pedig nem szerette ezt az érzést. Maya tekintete és vonásai nyitott könyvként árulkodtak az érzelmeiről, köztük a főzés szeretetéről. Will szigorú önuralommal rendelkezett, és az efféle leplezetlen érzelemnyilvánítások nagyon zavarták.

Ha rajta múltott volna, akkor a jövőben távol tartotta volna magát Maya Hartneytől. Számára teljesen mindegy volt, hogy ki gondoskodik a vendéglátásról, és ha Rachel nem figyelmezteti olyan nyomatékosan, akkor ma is Londonban maradt volna. Csakhogy Sir Cuthbert látta Mayát, amikor elhagyta az épületet, és ezzel Will csapdába került, mivel Sir Cuthbert volt annak a cégnek a vezérigazgatója, amelytől Will karrierje függött.

Sir Cuthbert minden előzetes bejelentés nélkül nyitott be Will irodájába.

– Mit művelt Maya Hartneyval? – kérdezte.

– Semmit – felelte Will. – Talán panaszkodott rám?

– Csak egyet kóstolt meg a három fogása közül. – Sir Cuthbert nem árulta el, honnan származik ez az információ, de olyan pillantással méregette Willt, amelytől mindenki rettegett, és amely nem sok jót ígért. – Aggódok maga miatt, Will.

– Semmi oka rá, Sir Cuthbert. Talán kissé szétszórt voltam, de kész vagyok bocsánatot kérni Miss Hartneytől, amennyiben ez a kívánsága. – Majd ír egy üzenetet Rachelnek, hogy vegyen Mayának valami apróságot.

– Az nem elég, Will. Soha nem vesz ki szabadságot, és mindig utolsóként hagyja el az irodát. Néha eltöprengek, hogy egyáltalán hazamegy-e esténként. – Sir Cuthbert a Will kezében tartott okostelefonra mutatott. – E nélkül a kutyü nélkül egy percig sem bír meglenni, pedig annyi minden van még az adatokon és a számoszlopokon kívül. Muszáj néha lazítani, különben teljesen ki fog égni.

Will vett egy mély lélegzetet. Az ügy nem került az állásába, de jobban örült volna, ha folytathatja a munkát, és szívesen lemondott volna a főnöke egészséges életmódra vonatkozó tanácsairól.

– Köszönöm az aggodalmát, Sir Cuthbert – felelte –, de tényleg szükségtelen. Nem igénylek szabadságot.

– Ez nem javaslat, hanem utasítás, Will.

Az öregúr enyhén szétterpesztett lábbal, karba tett kézzel állt előtte. Nyilvánvaló volt, hogy komolyan beszél. Will elkötelezettsége megkérdőjelezhetetlen volt. Valóban akár napi tizennyolc órákat is végigdolgozott, és inkább az irodában élt, mint a lakásában. Nem gondolta volna, hogy egyszer ezt még a szemére vetik.

– Komolyan beszélek, Will – folytatta Sir Cuthbert. – Ha nem lazít egy kicsit, el kell gondolkoznom a cégen belül betöltött pozíciójáról... különösen, ami az aktuális jótékonsági projektet illeti.

– Sir, nem mondhatja le csak úgy a Julia House-t! – tiltakozott Will, igyekezve uralkodni a rátörő pánikon, és logikusan gondolkozni. Erős érzelmeket ébresztett benne a projekt, de ha sikerre akarta vinni, akkor ennek megfelelően kellett viselkednie.

– Nem akarom lebeszélni a Julia House-ról, Will. A projekt a becsületére válik, és sokat jelent magának, de ideges és túlhajszolt, és ennek Maya Hartney itta meg a levét. Tegye jóvá! Oldja meg a problémát, és egyúttal vegyen ki néhány nap szabadságot! Máskülönben kénytelen leszek megkérni, hogy hagyjon fel minden magánjellegű elfoglaltsággal.

Hogyan magyarázhatná el a főnökének, hogy nem a stressz vagy a kimerültség miatt viselkedett olyan udvariatlanul? Teljesen jól érezte magát, nem volt semmi baja. Azért volt goromba, mert próbálta elszigetelni magát a külvilágtól, és Maya ebben megakadályozta. Bizonyos tekintetben meg is ijesztette a lány, ő pedig a teljes távolságtartást gondolta a legjobb megoldásnak.

És most? Itt állt a háza előtt, és reménykedett, hogy a lány nem nyit ajtót, mert annak túl messzemenő következményei lehetnének. Willnek bőven akadt dolga csinos nőkkel. Le is feküdt velük, de Maya a színes ruháival, kócos, vörös hajával és zöld szemével, amelyben felháborodás tükröződött, teljesen elbizonytalanította. Nem akarta megőrizni a képét az emlékezetében, és azt sem akarta, hogy a lány felizgassa. Ő olyan férfi volt, aki minden körülmények között uralkodott magán. Elvette, amit akart, megadta, amit elvártak tőle, aztán eltűnt, még mielőtt bonyodalmak adódhattak volna. Ez volt a filozófiája.

Maya végül mégis ajtót nyitott. Természetesen először ezúttal is a színek tűntek fel Willnek, amelyeket a lány meglehetősen szokatlanul kombinált. Úgy tűnt, egyik sem hiányzik róla. Will nem volt szakértő ezen a téren, de ki vesz fel rózsaszínhez narancssárgát, és ki koronázza meg az

egészet némi citromsárgával?

De nem csak a színekről volt szó. Maya alakja is mély benyomást tett rá, főleg az, ahogy a szoknyája a csípőjére simult, és ahogy lágyan lengedett ide-oda, miközben egyik lábáról a másikra állt. Kétségtelenül arra várt, hogy tegyen valami megjegyzést a külsejével kapcsolatban, Willnek azonban esze ágában sem volt. A lány túlságosan lenyűgözte, mert olyan sok energia sugárzott belőle.

Amikor a tekintetük találkozott, Maya enyhén felvonta a szemöldökét, mert észrevette a titkos mustrát, és a jelek szerint nem tetszett neki különösebben. Annál jobb! Will most már újra a munkájára és a Julia House-ra összpontosíthatott. Hiszen ez csak üzlet, semmi egyéb. Nem engedheti, hogy Sir Cuthbert ejtse a projektet. Az öregúr anyagi támogatást ígért, és ha ennek érdekében Will kénytelen megbékíteni egy jöttment szakácsnőt, ám legyen. Csak össze kell szednie magát, és akkor menni fog.

– Nem számítottam magára, Mr. Thomas – szólalt meg Maya, és letörölt egy lisztfoltot az arcáról.

– Mivel az e-mailjeimre nem válaszolt, kénytelen voltam személyesen felkeresni. – Ez talán kissé gorombán hangzott, de Will azonnal a tárgyra akart térni.

Maya kihúzta magát, és fürkész tekintettel végigmérte. Ekkor halk jelzés csendült fel a házban valahol, mire Maya azonnal eltűnt a folyosón.

– Ha beszélni akar velem... felőlem! – szólott vissza a válla fölött. – De nem fogom megváltoztatni a véleményemet, és a szósz nem várhat a tűzhelyen.

– Oké – felelte Will. Maya ellenséges viselkedésétől visszanyerte a fölényét. Majdnem felnevetett. Sokkal könnyebb lesz Miss Hartneyval szemben megőriznie a három lépés távolságot, amennyiben ő is ezt a taktikát követi. Ennek ellenére valahogy mégis sajnálta, hogy sikerült megbántania, és hogy részben ő a felelős az aggodalom ráncaiért a homlokán.

Követte a lányt a konyhába, és menet közben annyira elvonta a figyelmét csípőjének feltűnő ringása, hogy kénytelen volt rendre utasítani magát. Miért viselkedik ennyire másként, mint szokott? Máskor csak a munkára gondolt, és nem hagyta, hogy bármi is elvonja a figyelmét, ami megfoszthatta volna az önuralmától, és kételyeket ébreszthetett volna a hozzáértésével kapcsolatban.

Elszakította tőle a pillantását, nem sokkal azelőtt, hogy Maya ismét felé fordult volna.

– Szóval, Mr. Thomas, mit tehetek magáért?

– Hallottam Racheltől, hogy nem akarja elvállalni a jövő havi eseményünk lebonyolítását. – Will ezt a mondatot idefelé jövet gyakorolta be.

Maya ekkor teljesen szembefordult vele. Kissé ökölbe szorított keze alig észrevehetően reszketett, elárulta idegességét, ugyanakkor a tartása harcias volt, ami nyilvánvalóvá tette, hogy nem lesz könnyű ellenfél. Willben csak ekkor tudatosult, mennyire megsértette őt elutasító viselkedésével, mert ellenséges magatartására egyszerűen nem volt más magyarázat.

– Megkérdezhetem, hogy miért nem? – folytatta, és már abban a pillanatban rájött, hogy meg fogja bánni ezt a kérdést. Újra feltámadt a büntudata. Ugyan nem szándékosan sértette meg Mayát, de az, ahogy próbált másokat távol tartani magától, bizonyára ilyen hatással volt a lányra.

Maya felsóhajtott, és elkezdte kevergetni a szószot.

– Mint azt már Rachelnek is elmagyaráztam, nem hiszem, hogy a menüm megfelelné a céljaiknak. Bizonyára találnak olyan beszállítót, aki jobban tud alkalmazkodni az elképzeléseikhez.

Ez is eléggé begyakoroltan hangzott. Maya próbált közönyt tettetni, de a heveség, amellyel az edény tartalmát kevergette, igen árulkodó volt.

– Belátom, nem szenteltem elég figyelmet a kóstolónak az irodámban. Őszintén sajnálom. Nagyon szívesen alkalmaznánk – tette hozzá Will, és idegesen megdörzsölte a nyakát.

– Köszönöm, hogy bocsánatot kért – felelte a lány, majd ismét hátat fordított neki. – De a válaszom továbbra is nem.

– Miért? – Will igyekezett kicsivel több melegséget csempészni a hangjába, de ez csak a taktika része volt, és arra szolgált, hogy fogékonyabbá tegye a lányt a kívánságaival szemben.

– Nem tudnánk jól együtt dolgozni.

– De hát csak annyit kérek, hogy bonyolítson le egy vacsorát.

– Éppen erről van szó. – Maya odafordult, és olyan fenyegetően lóbálta a fakanalat, mintha kést tartana a kezében. – Mit is mondott az ételemre? Ehető!

Folytatta a kavargatást, és Willnek szüksége volt néhány percre, hogy felfogja, mit okozott az ítéletével. Ő maga az *ehető* jelzőben semmi kivetnivalót nem talált, és fel nem foghatta, miért kellene ennek komoly akadályt képeznie egy új megbízás esetében. Maya azonban dühösen elhúzta a száját, amikor kiejtette a szót, és ez Willnek egyáltalán nem tetszett. Hogyan veheti valaki ennyire komolyan az ételt?

– Maya? – Will legszívesebben azonnal távozott volna. Nem volt túl jó véleménnyel a lányról, aki képes volt visszautasítani egy jó üzletet csak azért, mert ő ehetőnek titulálta az ételét, de figyelembe kellett vennie Sir Cuthbert kívánságát. Nélküle a jótékonysági projektje halálra volt ítélve. Szóval inkább maradt.

Maya újra felé fordult.

– Sajnálom – ismételte, és ugyanolyan erőltetett mosoly jelent meg az arcán, mint korábban Will irodájában –, de képtelen vagyok olyan embernek főzni, aki csupán ehetőnek tartja a főztömet. Ha nem örömmel fogyasztják az ételimet, a főzés sem öröm, akkor meg mégis mire jó az egész? Az étel nem ízlene, az pedig nem lenne szerencsés.

– Az emberek általában így gondolják? – kérdezte Will kissé tréfásan, hogy javítson a hangulaton. Valósággal sistergett körülöttük a levegő, és az sem volt kizárt, hogy Maya hamarosan dührohamot kap, és azzal mindennek vége. – Csak olyanoknak főz, akik az ételét megízlelve teljesen odáig vannak az elragadtatástól?

– Nincsenek szigorú szabályaim ezen a téren – felelte némileg barátságosabb hangnemben a lány. – Eddig legalábbis nem voltak.

Will ezen töprengett egy darabig, és világossá vált a számára, hogy ő a probléma gyökere, ezért a megoldásnak is tőle kell származnia.

– Figyeljen ide, Maya! Ebben a kérdésben nem teljesen értünk egyet. Az evés számomra nem olyan fontos, mint magának, de... – Will vett egy mély lélegzetet – mi lenne, ha a tanítványává válnék?

Will azonnal megbánta a dolgot, amint elhagyták a száját a szavak. Újra egy konyhában ácsorogni, és folyton lelkendezni valóságos gyötrelme lenne a számára.

– Ezt meg hogy érti? – kérdezte Maya kissé ingerülten.

– Rachel mesélte, hogy a jövő hét utáni héten egy új főzőtanfolyamot indít, ahol még van egy szabad hely. Ha részt veszek rajta, és közelebről is megismerkedek a főzési tudományával... hajlandó átgondolni a döntését? – Willnek minden egyes szó fájdalmat okozott, de nem volt értelme elfutni.

Maya kissé oldalra biccentette a fejét, és fürkész tekintettel méregetni kezdte.

– Lehetséges...

– Szóval?

– A hely időközben betelt...

– Eggyel több résztvevő nem jelenthet gondot.

Maya megcsóválta a fejét, és ellenőrizte a szószót. Will némán várt. Valahogy volt egy olyan érzése, hogy közelebb került a céljához, és Maya végül talán mégis megváltoztatja a véleményét.

– Túl kicsi a hely – magyarázta a lány kis idő elteltével. – Nem lenne fair a többi résztvevővel szemben. De ha tényleg szeretne többet megtudni a jó konyháról... lenne egy kis időm a jövő héten. Néhány dolgot el kellene intézennem, de be tudnék iktatni egy magánkurzust az ön számára.

– Nem fog túl keményen bánni velem?

– A színvonal ugyanolyan lesz, mint a többi tanfolyamomon.